

Kerber Balázs

Kagylómítosz

„Egy izzó tőr, most már csak
Álom, mint az árkádsor...”

[Simon Balázs: *Az arktikus bika*]

Villant, mint az álom, a homok
közepén a kövezett út, a tenger
indigókék, hosszú libbenése.
Líftek a hullámok, fel-le hoznak
megmaradt képeket, kagylók
belsejében történetek elnyújtott
pillanatait. Rózsaszín barlangfal
előtt két kéz találkozik a füledt
délutánban; a hóben nincs határ-
vonal. Izgatottan rezegnek
a színek. Az ég messze nyúló
enfilade, egymásba nyíló lencsék
szalagja. Éles, mint gyerekkorban.
Messzebb, a láb körül a víz,
Petronius a parton, csobbanás,
veszély, lüktetés egy régi
töredékben. Eleven, akár a jég-
krém csomagolása. Különösen
ragyog a pult, az árus letörli
karjával homlokát; gyors rutin-
mozdulat. Fehér, ágaskodó
betűk a lépések hevében. Emberek
kereszteznek a forró kőutat, vagy
mennek a víz felé, jönnek a víztől
el, fodrozódó napernyők között,
amíg beszél a fény.

G. István László

Tehát a styxi

Úgy kezdődött, hogy nem
Volt egy szöveg se jó, nyomodban
Kanyarítani, azt a körmondatot,
Lectisterniumra, élvezetre és
Feddő fintorra termett szájjal

Igazítani a tőled tanult lélegzethez,
A belélegzés ívébe csak, ami
Mellkast tágítva pusztít, és így
Átemel, Istenek tüdeje bírja,
A kőboltozatot, ahogy egy peplosz
Emelkedik, kőráncait elrendezi
Egy ismeretlen rendből származó
Szándék, a gyász kevert dolog,
Ha a mondás csavarmenete élőt
És halottat egybebotlaszt, így
Incselkedik hosszúra nyúlt
Vigíliájával a magát élőnek
Hívó, hóhérnak áldozat, mert
Minden kaddis spirálja kettős
Hélix, azon mászni fel, le, mint
A sejt kromoszómafalán, kötélhágcsó
Se tart biztosabban, itt
Egyensúlyozni csak, holott a Súly
Az Egyen, csak ott feszül a gyász,
Mint a hajó féloldalán, lógni
Egyre, szakadt matróz, inghat,
Kettős a hit, ami rögtön elszedi,
Amit tanít, a Kétely, ha ketten
Írjuk ezt, Balázs, van az én
Balázsolásomban oltalom, tudom,
De ne tudja más –

